

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/186/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118200644
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118200644.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: 1. C. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX, XXX XX A., 2. Y. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX, XXX XX A., v konaní o zaplatenie 3.467,27 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 7Csp/7/2018-59 zo dňa 03.09.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a to čo do úroku z omeškania vo výške 7,7 % ročne zo sumy 430,22 Eur od 27.09.2016 do zaplatenia a vo výroku o trovách konania.

M e n í rozsudok v ostatnej napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby čo do úroku z omeškania ešte vo výške 2,7 % ročne zo sumy 2.917,05 Eur odo dňa 27.09.2016 do zaplatenia tak, že žalovaní v 1. a 2.rade s ú p o v i n n í zaplatiť žalobcovi ešte úrok z omeškania vo výške ďalších 2,7 % zo sumy 2.917,05 Eur odo dňa 27.09.2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov odvolacieho konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 30,- Eur spolu s úrokom z omeškania zo sumy 30,- Eur vo výške 7,70 % ročne od 27. 09. 2016 do zaplatenia zastavil. II. Žalovaným v 1.a 2.rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.347,27 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.917,05 Eur odo dňa 27.09.2016 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. III. V prevyšujúcej časti súd žalobný návrh žalobcu zamietol. IV. Vyslovil, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 93,08 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ust. § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka a ust. § 1 ods. 1, § 2 ods. 1 a § 7 ods. 2 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca si žalobou uplatňuje žalovanú sumu vo výške 3.467,27 Eur, ktorá pozostáva z istiny úveru vo výške 2.917,05 Eur, nezaplatených úrokov a poplatkov z medziúveru vo výške 265,87 Eur, z nezaplatených úrokov za úver vo výške 4,70 % ročne za obdobie od 01.09.2015 do 26.09.2016 vo výške 138,48 Eur, nezaplatených poplatkov za poistenie úveru vo výške 25,87 Eur, ktoré zahŕňa nezaplatené poplatky za poistenie úveru za obdobie od septembra 2015 do septembra 2016 a sumu 90 Eur, ktorá predstavuje poplatky za upomienky. Z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom

v časti o zaplatenie sumy 30 Eur spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy pred začatím pojednávania, súd v súlade s § 144 a 145 C.s.p. konanie v tejto časti zastavil. Žalobcovi súd priznal sumu vo výške 3.347,27 Eur, ktorá pozostáva z dlžnej sumy istiny 2.917,05 Eur, z nezaplatených úrokov a poplatkov ku dňu zosplatnenia vo výške 265,87 Eur, kapitalizovaného úroku z omeškania ku dňu zosplatnenia vo výške 138,48 Eur, poisťného vo výške 25,87 Eur. Túto sumu súd považoval v celom rozsahu za dôvodnú. Zároveň z tejto sumy súd priznal žalobcovi aj zákonom ustanovený úrok z omeškania, deň nasledujúci po zosplatnení úveru, t. j. od 27.09.2016 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti súd prvej inštancie žalobný návrh žalobcu zamietol. Žalobca požadoval zaplatenie sumy vo výške 120,- Eur, ktorá zahŕňa poplatky za upomienky. Svoj žalobný návrh v časti o zaplatenie sumy 30,- Eur zobral späť. Predmetom konania tak ostala suma 90,- Eur. Táto suma 90,- Eur zahŕňa poplatky za prvú upomienku, poplatky za druhú upomienku, poplatky za predžalobné upomienky účtované na konto stavebného sporenia. V tejto časti bol žalobný návrh žalobcu ako nedôvodný v celom rozsahu zamietnutý. Súd vykonal ex offo kontrolu zmluvných podmienok za účelom posúdenia toho, či zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka, pričom konštatoval, že v samotnej zmluve sa uvádza len povinnosť platiť poplatok za vedenie účtu a za spracovanie zmluvy, a to bez ohľadu na výšku tohto poplatku. Súd tieto, ale aj ďalšie poplatky, ktoré žalobca účtoval žalovaným vyhodnotil ako neprijateľné zmluvné podmienky. Súd pritom dospel k záveru, že spomínané poplatky nie sú hlavným predmetom plnenia, neboli ani individuálne dojednané, pričom v takomto prípade by išlo o vylúčenie súdnej kontroly, ale zároveň konštatuje, že neboli určito, jasne a zrozumiteľne v zmluve vyjadrené, pretože je potrebné, aby boli uvedené v zmluve nielen ich konkretizáciou, za čo sa platí poplatok, ale aj konkrétnou výškou. Je potrebné si uvedomiť, že princíp autonómie vôle chránenej v článku 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd sa hodnotí aj s ohľadom na princíp ochrany spotrebiteľa, z ktorého plynie požiadavka transparentnosti zmluvných dojednaní, ktoré sú predkladané spotrebiteľovi na podpis. Z nich musí byť zrejmé, aké bude finálne zaťaženie žiadateľa o úver. Klient musí byť dostatočne informovaný tak, aby po zrelej úvahe akceptoval alebo odmietol ponúknuté podmienky. Navyše, poplatky za upomienky 15,- Eur sú neprímerané. Súd dospel k záveru, že poplatky ktoré žalobca účtoval žalovaným boli neodôvodnené a predstavujú neprijateľné zmluvné podmienky. Súd preto žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol.

4. Zároveň bola žaloba žalobcu zamietnutá v časti, ktorou požadoval priznať úrok z omeškania z dlžnej sumy vo výške 7,75 % ročne. O úrokoch z omeškania súd rozhodol v súlade s § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru súdu má žalobca nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré vyplývajú z tohto zákonného ustanovenia. Úroky z omeškania boli zároveň priznané len z istiny, a teda nie aj zo zmluvných úrokov, nakoľko súd zastáva názor že nie je možné priznávať úroky z omeškania aj zo zmluvných úrokov. Oba tieto inštitúty, teda úroky a úroky z omeškania totiž predstavujú príslušenstvo pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Na príslušenstvo pohľadávky má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, a teda úrokový vzťah je akcesorický k hlavnému záväzku. Tým, že dlžník včas nezaplatí zmluvný úrok z istiny sa dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu, teda istiny. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva, teda úroky z omeškania zo zmluvných úrokov potom veriteľ nemá, nakoľko Občiansky zákonník, ale ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Neupravujú totiž majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 35Odo 101/2002 zo dňa 24.03.2004 alebo rozsudok veľkého senátu obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky 35Odo 101/2002).

5. Zamietnutá bola aj žaloba o platenie zmluvných úrokov odo dňa po zosplatnení úveru až do zaplatenia prisúdenej istiny. Súd totiž zastáva názor, že zmluvné úroky je možné žiadať len do zosplatnenia úveru. Po zosplatnení úveru veriteľovi vzniká nárok len na úroky z omeškania, ktoré majú sankčný charakter. Výška úrokov z omeškania v občianskoprávných sporoch je pritom limitovaná Nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. Akékoľvek navyšovanie úrokov z omeškania, a to vrátane ich navýšenia o úroky z úveru, je tak v rozpore so zákonom. Ak by v tomto smere existovalo aj zmluvné dojednanie účastníkov, súd by ho musel vyhodnotiť ako neplatné pre rozpor so zákonom, s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. Uvedený právny názor vyslovil Krajský súd v Prešove v rozsudku 6Co/182/2011 zo dňa 18.09.2012. Na jeho podporu môže súd poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Obo/143/1998, v odôvodnení ktorého Najvyšší súd zdôraznil, že dohodnuté úroky z poskytnutých úverových prostriedkov patria len do splatnosti jeho dlhu. Podobne možno poukázať aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18.09.2012, ktorý odmietol sťažnosť veriteľa v tomto smere ako neopodstatnenú. Tá sa týkala rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 29C/131/2011-127 v nadväznosti na rozsudok Krajského súdu v Prešove 1Co/30/2012 - 145 zo

dňa 30.05.2012. Súdny v ňom taktiež vyslovili názor, že pri zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu v podobe úrokov z úveru a úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi. Ústavný súd pritom nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie Krajského súdu bolo neodôvodnené, resp. také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Uvedený právny názor je obsiahlejšie rozvinutý v aktuálnom rozsudku Krajského súdu v Prešove 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015. Z vyššie uvedených dôvodov tak žaloba žalobcu bola v prevyšujúcej časti ako nedôvodná zamietnutá.

6. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.). Úspech žalobcu predstavoval 96,54 %, jeho neúspech 3,46 %. Z tohto dôvodu súd žalobcovi vo vzťahu k žalovaným v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 93,08 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník postupom podľa § 262 C.s.p. po právoplatnosti tohto rozsudku.

7. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca a to proti časti výroku, ktorým súd zamietol žalobu vo vzťahu k 2,7 % p.a. úroku z omeškania zo sumy 2.917,05 Eur od 27. 9. 2016 do zaplatenia a vo vzťahu 7,70 % p.a. úroku z omeškania zo sumy 430,22 Eur od 27. 9. 2016 do zaplatenia. Podľa názoru žalobcu je napádaný rozsudok v napádaných častiach nesprávny z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm.h/ C.s.p. Čo do zamietnutia nároku žalobcu na úroky z omeškania presahujúce sadzbu 5 % pokladá žalobca rozsudok za nepreskúmateľný a podľa názoru žalobcu nedostatočne odôvodnený, tým bola odňatá možnosť žalobcovi súdom prvej inštancie konať pred súdom. Súdom prvej inštancie sa v sadzbe presahujúcej priznaných 5 % obmedzil na strohé konštatovanie, čo podľa názoru súdu prvej inštancie má žalobca nárok na úroky zo meškania, ktoré vyplývajú z ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Súdom prvej inštancie však nesprávne aplikoval ním uvedené zákonné ustanovenie, nakoľko z neho vyplýva, že žalobca si uplatnil nárok na úroky z omeškania v nižšej sadzbe než mu uvedeného ustanovenia umožňujú. V zmysle § 10c Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ak záväzkový vzťah vznikol pred 01. 02. 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. 01. 2013aj za dobu omeškania po 31. 01. 2013. Z odôvodnenia napádaného rozsudku je nepochybné, že záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným vznikol pred 01.02.2013. K prvému dňu omeškania žalovaných bola úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,00 %, teda v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka a Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. bola najvyššia prípustná sadzba úroku z omeškania, ktorú si mohol žalobca voči žalovaným uplatniť 8 %. U uvedeného je zrejmé, že si žalobca voči žalovaným uplatnil zmluvne dohodnutú sadzbu z úroku z omeškania, ktorá je nižšia ako najvyššia prípustná a teda nebol dôvod na zamietnutie uplatnenej sadzby úroku z omeškania presahujúcej 5 % priznanej súdom prvej inštancie. Žalobca pokladá za nesprávne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh žalobcu na úroky z omeškania zo sumy 430,22 Eur. Voči zamietnutiu nároku na úroky z omeškania zo sumy 90,- Eur ako sumy nároku na poplatky, ktoré súdom prvej inštancie rovnako zamietol žalobca nenamietal. Žalobca poukázal na znenie ust. § 497 Obchodného zákonníka a ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka s tým, že úrok z omeškania predstavuje sankciu za porušenie povinnosti. Veriteľ je oprávnený požadovať ho popri plnení, na ktoré má nárok. Veriteľ je oprávnený požadovať úroky z omeškania z celej časti záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní. Oprávnenie domáhať sa úrokov z omeškania z nezaplatených úrokov za úver je vyjadrený aj v rozhodnutiach súdov Slovenskej republiky, napríklad v rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 07. 03. 2008 sp.zn. 4Cob/62/2007, z ktorého žalobca citoval. Zároveň poukázal aj na rovnaký názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení sp.zn. 4Obo/143/98. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti, teda výroku III čiastočne zmenil tak, že žalovaným v 1. a 2. rade zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 2,7 % p.a. úrok omeškania zo sumy 2.917,05 Eur od 27. 09. 2016 do zaplatenia a 7,70 % p.a. úrok z omeškania zo sumy 430,22 Eur od 27. 09. 2016 do zaplatenia, respektíve alternatívne, aby v rovnakom rozsahu napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Odvolanie žalobcu bolo doručené žalovaným. Títo sa k odvolaniu nevyjadrili.

9. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a to čo do úroku z omeškania vo výške 7,7 % ročne zo sumy 430,22 Eur od 27.09.2016 do zaplatenia a vo výroku o zamietnutí žaloby čo do úroku z omeškania ešte vo výške 2,7 % ročne zo sumy

2.917,05 Eur odo dňa 27. 09. 2016 do zaplatenia s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 14.05.2019 a zistil, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné a čiastočne dôvodné nie je.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. Žalobca tvrdí, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm.h/ C.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

13. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie čo do výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti týkajúcej sa úroku z omeškania vo výške 7,7 % ročne zo sumy 430,22 Eur od 27.09.2016 do zaplatenia a vo výroku o trovách konania správne rozhodol. V tejto časti súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávany spor aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania žalobca nepredstrel relevantný argument majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol priniesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie.

14. Podľa ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

15. Podľa názoru odvolacieho súdu Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník neumožňujú veriteľovi požadovať od dlžníka príslušenstvo (úroky z omeškania) v prípade omeškania s platením príslušenstva pohľadávky (dohodnutých zmluvných úrokov). Úroky, úroky z omeškania a poplatok z omeškania sú podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky, ktorou sa v zmysle tohto ustanovenia a v nadväznosti na definíciu záväzkového vzťahu v § 488 Občianskeho zákonníka rozumie peňažné plnenie (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorého zmene dochádza priamo zo zákona práve až omeškaním dlžníka. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, jeho vznik je podmienený platným záväzkovým vzťahom hlavným. Splnením hlavného záväzku (alebo iným zo spôsobov jeho zániku) zaniká aj akcesorický záväzok úrokový, pretrváva iba povinnosť uhradiť už splatné úroky. Tým, že dlžník včas nespĺní úroky z istiny, sa dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením istiny. Ani Občiansky ani Obchodný zákonník pri tom nezakotvujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky nemôže plynúť ani z dikcie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, takýto úsudok by totiž bez väzby na § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka viedol k záveru, že príslušenstvo z istiny už nie je príslušenstvom pohľadávky, ale novovzniknutou samostatnou pohľadávkou. Branie úrokov z úrokov bolo zapovedané už podľa tradícií rímskeho práva. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 24. marca 2004, sp. zn. 35 Odo 101/2002, publikovaný v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod R 5/2006, na ktorý správne poukázal i prvoinštančný súd) [obdobne aj Krajský súd v Prešove, sp. zn. 20Co/44/2017 z 25.01.2018 a Krajský súd v Trenčíne, sp. zn. 6Co/92/2017 30. 05. 2017].

16. Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách prvoinštančného konania.

17. Preto odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. potvrdil rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a to čo do úroku z omeškania vo výške 7,7 % ročne zo sumy 430,22 Eur od 27.09.2016 do zaplatenia a vo výroku o trovách konania.

18. Čo do výroku o zamietnutí žaloby čo do úroku u omeškania ešte vo výške 7,7 % ročne zo sumy 2.917,05 Eur odo dňa 27. 09. 2016 do zaplatenia súd prvej inštancie rozhodol nesprávne. Možno prisvedčiť žalobcovi, že od januára 2009 boli rozdielne sadzby úrokov z omeškania v obchodných a občianskoprávných vzťahoch. Od 01.02,2013 sa opäť pristúpilo k dualizmu sadzieb a odvtedy sú stanoveného odlišné sadzby úrokov z omeškania pre občianske a obchodné vzťahy. Sadzba úroku z omeškania v právnych vzťahoch vzniknutých do 31.01.2013 od 16.03.2016 do súčasnosti predstavuje skutočne 8 %. Žalobca si uplatnil 7,7 %. Rozdiel priznaných úrokov z omeškania tak predstavuje výšku 2,7 % ročne zo sumy 2.917,05 Eur odo dňa 27. 09. 2016 do zaplatenia. Preto odvolací súd zmenil rozsudok v ostatnej napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby čo do úroku z omeškania vo výške 2,7 % zo sumy 2.917,05 Eur odo dňa 27. 09. 2016 do zaplatenia tak, že v zmysle ust. § 388 C.s.p. zaviazal žalovaných v 1.a 2. rade k povinnosti zaplatiť žalobcovi ešte úrok z omeškania vo výške ďalších 2,7 % za sumy 2.917,05 Eur odo dňa 27. 09. 2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods.2 C.s.p. Odvolací súd z dôvodu, že každá zo strán má úspech len čiastočný vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.